

det Beløb, som det statistisk er udregnet til, 1 876 Kr., og forhøjer de andre Udgifter tilsvarende, kommer man til et Budget paa 4 951 Kr. for nærværende. Og ser man saa paa f. Eks., hvad Assistentklassen har i Løn — og det svarer til det Budget, jeg nævnte før, idet Assistentlønnen i 1916 gik til 2 700 à 2 800 Kr. — vil man, naar man ser paa disse Tjenestemænds Stilling nu, se, at naar man tager den Del af denne Klasse, der har det største Stedtillæg, vil den først, naar de paagældende har 13—15 Aars Tjeneste, have et Beløb af 5 010 Kr. i Løn. Altsaa først de Folk, der har 13—15 Aars Tjeneste, naar i det gunstigste Tilfælde — her er altsaa ikke Tale om et Gennemsnitstal saaledes som det andet — op paa en Indtægt af 5 010 Kr., altsaa en lille Smule over Gennemsnittet. Derfor kan det ikke nytte, at man vil paastaa, at dette Tillæg er givet som et Velstandstillæg, man maa se paa Forholdet, som det er, og saa bevise, at dette Tillæg kan undværes. Det er det, det tilkommer det ærede Medlem Hr. Pinstrup at føre Bevis for.

Jeg vil dernæst takke den højtærede Udenrigsminister for Udtalelsen om, at man ikke skal dø af Skræk. Det er netop noget, man fra vor Side har hævdet, at det vil være fortræffeligt, at man ikke i Forhandlinger overfor Udlandet dør af Skræk. Den højtærede Minister tilføjede saa en Bemærkning om, at man heller ikke skulde slaa i Bordet. Det kunde forstaaes som sigtende til den Tale, som min Partifælle det ærede Medlem Hr. Drachmann har holdt, og som blev imødegaaet af den højtærede Landbrugsminister, bl. a. ogsaa under stadig Fremhæven af Udtrykket: at slaa i Bordet. Ja, denne Udtalelse er brugt af det ærede Medlem, men man har ikke Lov at løsrive den af sin Sammenhæng, og ser man den i Sammenhæng, ser man, at dette Slag i Bordet var et meget moderat Slag. Der spørges: „Har vi slaaet i Bordet for de amerikanske Farmere?“ — jeg haaber jeg har den ærede Formands Tilladelse til at anføre det — og under Henvisning til vore Millionindkøb af Korn, Mel, Foderkager o. s. v. siges det: „Har vi bedt dem, selvfølgelig i al Venskabelighed, i den traditionelle danske Venskabelighed, at tage Plads ved Bordet, og har vi paa gammeldags dansk Maner fortalt dem, at de maa købe noget hos os, hvis vi vedvarende skal have Raad til at købe hos dem?“ Jeg kan ikke se, at dette Slag i Bordet, hvor man siger „Værsgod at tage Plads“, paa nogen Maade kan have Ævnen til at afskrække de Folk, man forhandler

med, eller kan have Karakteren af en Trusel.

Vi hørte fra vor Side med stor Tilfredshed den højtærede Udenrigsminister udtale, at der var Udsigt til et heldigt Resultat af Forhandlingerne angaaende Grønland. Derimod sagde den højtærede Udenrigsminister ikke noget om sin Stilling til det udenrigspolitiske Udvalg, men det haaber jeg, at Ministeren ved senere Lejlighed vil finde Anledning til at gøre.

Jeg takker endvidere Ministeren for offentlige Arbejder for den velvillige Modtagelse af den Tanke, vi har fremsat, om at tage Spørgsmaalet om vor Jernbanepolitik op til nærmere Overvejelse.

Med Hensyn til de økonomiske Spørgsmaal fremhævede den højtærede Statsminister igen den stærke Nedgang i de direkte Skatter, medens han betonedede, at de indirekte Skatter havde holdt Stik og svaret til Forventningerne. Det forekom mig overordentlig interessant. Naar det er rigtigt —, og det er det jo —, hvad den højtærede Statsminister sagde, at vi i de senere Aar er kommet ind paa at lægge vort Budget op til den yderste Grænse af, hvad vi kunde tage i Skatteindtægt, maa det ogsaa erkendes, at det er en Fejl, at den direkte Skat, Indkomst- og Formueskatten, i en saadan Grad, som Tilfældet er, er blevet den afgørende Bærepille for dette Budget. Det er efter min Mening Hovedaarsagen til, at vi Gang paa Gang har maattet staa overfor de store Underskud. En meget stor Del af Statens Budget ligger, som Finansministeren gentagne Gange har fremhævet, fast, det kan der ikke røres meget ved, og saa er det meget uheldigt, at denne den største og bærende Pille er af en saa usikker Beskaffenhed, som den faktisk har vist sig at være. Naar man ser, at Indkomst- og Formueskatten for faa Aar siden udgjorde 325 Mill. Kr. og nu kun anslaaes til ca. 150 Mill. Kr., saa maa man erkende, at denne Skat er ikke egnet til at være den afgørende Bærepille, den ene afgørende. Det ærede Medlem Hr. Stauning var i Gaar inde paa Spørgsmaalet om de indirekte Skatter og henviste til nogle Udtalelser fra 1908 om Socialdemokratiets Modstand herimod. Det maa dog være tilladt at minde om, at Socialdemokratiet ved forskellige Lejligheder senere har stemt for indirekte Skatter af en ret kraftig Beskaffenhed, saa jeg forstaaer ikke rigtig Nyttens af at trække disse Udtalelser fra 1908 frem.

Jeg vil benytte Lejligheden til at hen-